

BIBLIA

Az októberi elmélkedéseket Tarnai Imre nagyorosi plébános, a novemberieket Michl József készítette.

Október 6. — Évközi 27. vasárnap — Mt 21,33–43 —

A befejezésre váró példabeszéd

Abban a világban ismerjük ki magunkat, amelyikben élünk. Ezzel Jézus tisztában volt. Amikor tehát meg akarta nekünk mutatni azt a másik, szép és boldog világot, amely az Isten terveiben élt – ahogyan ő nevezte: az „Isten Országát” –, példabeszédeket használt. A példabeszéd olyan történet, amely a mi világunkban játszódik, ezért tudjuk megérteni, de vannak benne olyan elemek, amelyekből megismerhetünk egyet-mást a másik világból. Ha úgy tetszik: „a mi ajtónkon jön be, hogy a sajátján mehessen ki”. Ezért jár rossz nyomon az, aki egy-egy példabeszédnek minden mozzanatából következtetéseket akar levonni az Isten Országára vonatkozólag, és amelyekkel ezt nem teheti meg, azt „utólagos betoldásnak” minősíti.

Így van ez a „gonosz szőlőmunkásokról” szóló példabeszéd esetében is. Az adok-veszek világában játszódik, ahol *bérbe* adják a szőlőt, és ezért a szüret idején jár a bérbeadónak a kialakult részese. Az Isten világában csak az önzetlen adást ismerik, a bért nem; a szeretet világában senkinek nem jár semmi, mégis megkapja mindenki a „százannyit”.

Az Isten nem bérbe adta nekünk ezt a világot, hanem ajándékba. „Szolgáit” és a végén a Fiát nem a járandóság behajtása céljából küldte, hanem segítőknek, kalauznak. Annál szegyenletesebb a tény, hogy a következő mozzanat bizony már összevág a valósággal: valóban úgy bántunk-bánunk velük, ahogyan a példabeszéd elmondja. És ez nem is fog megvál-

tozni addig, amíg az ember végrehajtónak képzelet az Istent.

Hihetetlenül fontos, hogy ne csak bennünk éljen az Istenről a Jézus által megmutatott szerető Atya képe, aki nem képes büntetni, hanem minden erőnkkel igyekezzünk ezt a képet meg is mutatni. Lehet ugyan, hogy így magunk is a példabeszédbeli „szolgák” sorsára jutunk, vállalunk mégis kell a kockázatot, ahogyan a Fiú vállalta, mert *csak* így van esély arra, hogy lassan-lassan fogyjanak az ellenes érzületű, önző „bérlok”.

Ez a példabeszéd „nyitott”, befejezetlen. A Jézus által végén megfogalmazott kérdés értelme: „Ti hogyan fejeznék be a történetet?” A kérdésre adott válasz tipikus, egyértelműen jellemző erre a világra: *ebben* a világban ilyen eseményeket csakis véres bosszú követhet. Ebben a világban ütések és visszaütések a kövek, amelyekkel építkeznek, és messzire elhajítanak minden olyan követ, amely ehhez a koncepcióba nem illik bele. Ezért dől sorban romba minden ebben a világban. Olyan jó, hogy Jézusnak a zsolnárból idézett viszontválaszából kiderül: nem kell ennek szükségképpen így lennie, a történetet másképpen is be lehet fejezni. Szegetkővé lesz az elhajított Kő, aki nem ütött vissza: fölépülhet rajta az Isten által megálmodott szép és boldog világ, amelyikben csak addig van ütés, amíg bennünket bántanak.

Október 13. — Évközi 28. vasárnap — Mt 22,1–14 — A meghívás

Véres bosszúról van szó a menyegzős lakomáról szóló példabeszédben is. A meghívás visszautasítása miatt megsértődött király bosszújáról. A példabeszéd második részében pedig a király kidobtatja azt a vendéget, aki nem öltözött az alkalomnak megfelelően. *Ebben* a világban valóban ez a módi. Ne ezekben keressük a mondanivalót! Vannak a történetnek bőségesen olyan részei, amelyekben találunk. Lássunk ezekből néhányat!

Nem tudni, mi indította a királyt arra, hogy vendégeket hívjon. Ha nagyravágyó, magát mutogatni akaró, önző indítékai voltak, akkor a példabeszédnek ezzel a mozzanatával sem tudunk mit kezdeni. Ámde nem lényeges, hogy *őt* mi indította. Elég az, hogy a meghívásról szóló elbeszélés felhívja a figyelmünket: mi is meghívottak vagyunk. Hogy a királyt mi indította, azt nem tudjuk, de hogy a minket hívó Istent a szeretete indította, azt tudjuk.

A példabeszéd szövege azt sejteti, hogy a meghívás két fázisban történt: Először csak közölték a meghívandókkal, hogy lesz menyegző, és arra ők hivatalosak. Ez még a példabeszédben elmondott események előtt történt, hiszen itt már „meghívottaknak” nevezik őket. Amiről itt szó van, az már a második fázis: kész a lakoma, lehet jönni. – Feltehető, hogy az első hívásnak még örültek, sőt büszkék voltak rá, kitüntetésnek vették. Más dolguk még nem volt, mint hogy tudomásul vegyék. Bezzeg a második hívás alkalmával már tennivalójuk akadt volna: mozdulniuk kellett volna, és ehhez nem fülött a foguk.

Nem vagyunk-e így mi is az Isten hívásával? Amíg csak tudomásul kell vennünk, addig még büszkék is vagyunk a „kiválasztottságunkra”. De ha már nekünk is tennünk kellene valamit, akkor jön a kifogások sorozata. Akkor kiderül: nem igazán hisszük el Istennek, hogy valóban jót akar nekünk; pillanatnyi kis örömeink, amelyekről le kellene mondanunk, előbb-

re valóak: mi jobban tudjuk, hogy mi az, ami jó nekünk.

A király kidobatta a lakomáról azt, aki nem volt megfelelően felöltözve. Ennek a résznek a mondanivalója: az Isten Országában „asztalhoz ülésnek” feltétlen feltétele a szeretet. Sőt fedi egymást a két fogalom: Isten Országában lenni = szeretni. A nem szeretés viszont természeténél fogva a „sírás és fogcsikorgatás” állapota – anélkül, hogy bárki is kidobott volna!

Szeretetre kaptunk meghívást. Arra, hogy a Másik fontosabb legyen számunkra, mint önmagunk. Ez a gyakorlatban lemondással jár, de ha hajlandók vagyunk lépni, megtapasztaljuk, hogy érdemes volt ezt a meghívást elfogadni. Hogy nagyon is igaz az a mondat, amelyet az evangélium szerint az előkelő farizeus lakomáján az egyik vendég mondott, és amely Lukács szerint Jézusból ezt a példabeszédet kihozta: „Boldog, aki asztalhoz ülhet az Isten Országában!” (Lk 14,15)

Október 20. — Évközi 29. vasárnap — Mt 22,15–21 — Hol a helye a hazaszeretetnek?

A „haza” szeretetét minden nép fennkölt eszményként plántálja bele az ifjúság érzületébe. Ugyanolyan motívumokkal, mint a vallásos társadalom az Isten szeretetét. Így aztán e két érzés keveredik, sőt fedésbe kerül egymással. E koncepció szerint a vallásos embernek jó hazafinak kell lennie. Különösen érvényes volt ez a zsidók esetében, akiknél egységes társadalmi-vallási-nemzeti fejlődésük folytán még elvben sem vált szét e két irányzat.

Jézus nyilvános működése idején Zsidóország már majdnem száz esztendeje a rómaiak igráját nyögte. Apáról-fiúra szálltak a történetek nemzetük hajdani függetlenségéről és nagyságáról: természetes, hogy visszasírták a „régí időköt”. Természetes, hogy csak kényszerűségből és fogcsikorgatva tettek eleget minden olyasminek, ami alávetettségüket dokumentálta, mint amilyen a császárnak történő adófizetés is volt. Amolyan hazaárulásfélének, és éppen ezért – az imént kifejtettek értel-

mében – Isten elleni bűnnek is érezték. Legalább is a vallásos, farizeus réteg.

Igaz, hogy amikor Jézusnak feltették az adófizetés megengedtségére vonatkozó kérdést, akkor nem elvi, erkölcsi eligazítást vártak. Hazudva hízlegtek, amikor úgy tüntették fel, hogy tanulni akarnak az „Isten útját igazsághoz híven tanító” rabbitól. Eszük ágában sem volt saját meggyőződésüket felülvizsgálni. Közismert, hogy egyszerű csapdáról volt szó. Mégis: Jézus válasza nemcsak egyszerűen ügyes

kikerülése a csapdának, hanem alapvető elvi eligazítást is ad a fenti kérdésben. Válaszának lényege: Nem szabad a két érzést összekeverni, egy kalap alá venni. Hozzáállása érthető. Hiszen nála a „Szeresd felebarátodat” a legfőbb parancs, márpedig a haza szeretetét preferálók ehhez pillanatok alatt hozzátesszik: „...és gyűlölöd ellenségedet!” (Vö. Mt 5,43)

Óriási port kavartak egyesek a közel-múltban nálunk lejátszódott politikai események körül. Részben igazuk is volt, mert valóban volt ezeknek téjtük. Csak mintha azt felejtették volna el, hogy jó hatalom nincs. (Pontosabban egy van: az életodadás hatalma – Jn 10,18.) És hogy nekünk olyan körülmények között kell az Utat járunk, amilyen a rendelkezésünkre áll.

Jézus korában olyan Messiást vártak, aki majd meg fogja változtatni a sorsukat. Ugyan ne essünk már ezek hibájába! Vegyük tudomásul, hogy a mi Messiásunk a magatartásunkat akarja megváltoztatni, erre pedig az ő segítségével megvan a lehetőségünk, akár rómaiak, akár törökök, akár németek, akár oroszok, akár kommunisták ülnek a nyakunkon!

Október 27. — Évközi 30. vasárnap — Mt 22,34–40 — Dogmatika vagy morális?

A koncepciók perék forgatókönyve: az ítélet készen áll, csak a vádat kell megtalálni hozzá.

Elhatározottat: Jézust el kell tenni láb alól. Hogy törvényesen tehessek, jogcím kell hozzá. Nosza keressünk! Tetteibe nem tudunk belekötni, kutakodjunk a felfogásában! Majd csak találunk nála valami eredetiséget! Ezért a farizeusok kérdése az adófizetésről, a szadduceusoké a feltámadásról, a törvénytudóé a legfőbb parancsról. Ha „jól” felelsz, felmentünk, ha más a véleményed, mint nekünk, akkor megvan a jogcím az elítéltesédesre.

Íme: az inkvizíciós törvényszékek őse. Az inkvizíciós bírák szerint az igazság ismérve, hogy összhangban áll-e azzal,

amire a hatalommal rendelkezők rátették a pecsétet. Ezért kell a véleményednek a miénkkel egyeznie, mert máskülönbön nem vagy az igazság birtokában. A tetteid nem számítanak.

Saját szempontjából remek húzása volt az ördögnek, hogy meg tudta magyarázni a keresztényeknek: „Az a fontos, hogy mit hisztek!” Kiválóan egymásnak tudta így ugrasztani kezdettől fogva a Jézus-követőket: Vitatkozzatok azon, hogy „kinek van igaza!” Remekül fel tudta számolni ezzel azt a szeretet-egységet, amit Jézus megálmodott, és amiért utolsó vacsorai imájában imádkozott. Remekül hiteltelenné tudta tenni az egész jézusi ügyet.

A törvénytudó pontosan arra kérdez rá ebben a jelenetben, hogy mi a legfőbb. És Jézus nem azt válaszolja: „az, hogy pontosan tudj és felmondjad a hittételeket”, hanem: „az, hogy szersz!” Ezt pedig megteheted, bármi legyen is a véleményed elméleti kérdésekről.

De jó is, hogy az utolsó ítéleten nem inkvizíciós szempontok szerint fog zajlani az ítékezés! Ott bizony igazságot vagy vélt igazságot vallók egyaránt kerülhetnek baloldalra: hitvallásuk nem fogja megmenteni őket. De állhatnak majd a jobboldalon egymás mellett legkülönbözőbb nézeteket vallók is, ha életük folyamán Jézust szolgálták a rászorulóknak.

November 3. — Évközi 31. vasárnap — Mt 23,1–12 — Szolgálat

„...Valamikor régen azt hittem, hogy az emberek sorsa a csillagokon múlik” – mondja Wass Albert Ember az országot szélén c. írásában a főszereplő –, „de aztán rájöttem, hogy ez is csak egy fajtája a felősségtől való szabadulásnak. Az ember sorsa nem a csillagokban van, hanem a társadalmi rendben. Abban a szerkezetben, amit az emberiség a maga élete mögé váznak fölépített, s ami bennünket is, egyedenként, a levegőben tart, azon a helyen, ahova föltornáztuk magunkat, mi, vagy az apáink. Ha a szerkezet rossz, akkor időnként recsegnie kezd és megrokkann. Néha ledől, és mi vele dőlünk. Ezt nevezzük sorsnak. Hogy dőlünk, vagy nem dőlünk. Hogy agyonütjük magunkat, vagy nem ütjük agyon magunkat dőlés közben...”

Tegnap, tegnapelőtt, Mindenszentek ünnepén és Halottak napján talán bennünk is újra végigszaladt a gondolat: Életem sorsa vajon másabb-e, jobb-e, mint azoké, akiknek a sírjára most virágot vittem? Vajon tanultam-e életük példájából, vagy csak visz engem is a futószalag? Vajon az én Sorsom mennyire függvénye a „nagy szerkezetnek”?

A héten ünnepeltük Szent Imrét, a magyar ifjúság védőszentjét. Imre alakja nagy lehetőség mindenkinek, hogy saját elgondolása szerint alakítsa róla a képet. Néhány apróság vele kapcsolatban. A mai evangéliumban említett farizeusokkal ellentétben nem másokra akart terheket rakni, hanem a maga életével járt elől jó példával, tegyük hozzá, igazi királyhoz méltóan. Szüzessége ma biztosan túlzásnak tűnik sokak számára, elavult, ósdi dolog. De vajon mai ifjainknak a testi szüzességben való gyengésege nincs-e összefüggésben a lelkiükben való gyengeségeikkel? Vajon hogyan tudják összeegyeztetni, hogy „a lelkemet ápolom, de a barátnőmet gyakran cserélem”? Hogy teljesen természetes az összeköltözés? Tényleg elavult már Szent Imre szemlélete?

Imre aszerint különböztette meg a Szent Márton-hegyi atyákat egy látogatás alkalmával, hogy melyik milyen érdemeket szerzett tiszta életével. Nem azt várta, hogy őt hogyan tisztelik meg, nem szólítottatta magát uralkodóként. Leendő királyként ő köszöntötte királyi módon azokat, akik előrébb jártak nála az életszentség útján. Még észre-

venni sem könnyű ma a szenteket, hát még „királyként”, királyi módon köszönteni őket.

Amerika a magyar Szent Imréről kapta a nevét. Amerigo őt választotta gyermeke névadójának, védőszentjének. S hogy lehet ezt a nevet is bemocskolni...

De Imrének hívták azt a Nagy Imrét is, aki kellő időben tudott változtatni, és tudta vállalni a vértanúságot. Igaz, földi hatalomban, de a vértanúságba akkor is csak egyszer lehet belehalni...

Vajon a mi sorsunk merre halad? Vannak-e olyan tetteink, amelyek méltóak védőszentünkhöz, vagy csak megcsúfolására jók? Halottainkhoz miben hasonlítunk? A „nagy szerkezetben” készítettünk-e jó helyet másoknak? Egyáltalán, vannak igazi utódaink, vagy csak élvezük és föléljük, amit elődeink kínlódtak össze nekünk?

Az egyik ősi magyar templom mennyezetének fatábláján egy, a fészekben kicsinyeit etető griffmadár látható, nem akár milyen pózban. Csőrével mellét feltépve, vérevel táplálja kicsinyeit. „...Aki önmagát felmagasztalja, azt megalázzák, de aki megalázza önmagát, azt felmagasztalják.”

November 10. — Évközi 32. vasárnap — Mt 25,1–13 — Öt okos és öt balga

„...az ősi hagyományban tudás és halál összefüggött. Nem az volt bölcs, akinek »a feje teli volt tudással«, hanem az, aki ezenfelül még kapcsolatban állt a természetfeletti, isteni világgal is. A »Bölcs« írásképe nagy fület és kicsi szájat ábrázol: bölcs az, akinek »füle van a hallásra«, ahogy Jézus mondja” (Müller Péter: Jósönyv).

Nem elég a lámpást vinni, kell, hogy az a többletünk is meglegyen, ami a lámpát hosszan világítóvá tudja tenni. A balga

szüzek a lényegét felejtették el, s ezután bizony már nincs lehetőség a javításra.

Nem a lámpa a lényeg, nem a ruházat, hanem a fény, amelynek meglátható a „völegény”. A fény pedig mindig felémész valomit; ma különösen is energiába kerül. Ha csak a lámpával akarom megmutatni odatartozásomat, az kevés lesz. A keret még senkit sem üdvözített. A kellő időben már nem lesz benne a szükséges fény. Ha a fényt akarom örökéletűvé tenni, akkor mindenemet fel kell

áldoznom, mindent el kell égetnem, mindent oda kell ADNOM. Ennek fényénél van esélyem megvégni a „völegényt”, és vele bemennem a menyegzőre.

Az evangéliumok tanítása szerint a bölcsesség szummázata: az a bölcs, aki tud adni. Csak ez a tulajdonság képes úgy növekedni bennem, hogy sem el nem vehető, sem oda nem adható. A bölcs szüzek ezért nem tudnak adni olajukból. Nem azért, mert nem akarnak, hanem mert azt nem lehet átadni.

Szent Márton, akinek ünnepe ezen a héten lesz, a köpenye felét adta oda egy szegény koldusnak, és ez a „bevezető tette” olyan hatással lett rá, hogy szentté növekedett. Csak az első lépés nehéz mindig? Még ha megszerezzük is a „lámpást”, ha vállaljuk is közösségünket, testvéreinket, ha tudunk

is valakikért gondban lenni, a lámpás fényrel megtöltésében, ami az igazán nagy feladat, sokszor gyengék vagyunk. Az első tett ad-e akkora tüzet, hogy kitarjunk?

„Akkor a szüzek mindnyájan felkeltek és rendbe hozták lámpásaikat.” A völegény megjelenésének hírére történt ez. Vannak

életünknek olyan pillanatai, amikor semmi sem fontosabb, mint a lámpásunk rendbe hozása. Rendbe tenni mindazt, ami tönkrement az alatt, amíg mi aludtunk.

ADNI magamat Istennek minden feltétel nélkül, s amit kaptam Tőle, azt az embereknek – ez a lényeg.

November 17. — Évközi 33. vasárnap — Mt 25,14–30 — A talentumok

„Tedd ezt, és az örök életre szól cselekedted. Tedd ezt, és munkatársam leszel!”

A főpapok és az írástudók szívesen megdézsmálják Isten kincstárát, amit Ő népére bízott. Isten ugyanúgy kockára teszi igéjét, mint a bankár a tőkét, a befektetés ugyanis leleményes bátorságot követel meg, bizonyos fokú reménységet a vállalkozás sikerében.

Ezt követően a bankár is számon kér, ellenőriz. Sőt, ma már úgynevezett minőségbiztosítás nélkül nem is létezik semmi. Harc van a kereskedelemben, az iparban, de még az oktatásban is, kinek sikerül minél magasabb értéket jelentő minőségbiztosítással rendelkeznie. Egy főorvos ezzel kapcsolatban azt mondta egyszer nekem: „Nem tesszük ma sem másképp a dolgunkat, csak mindent le kell írunk – ez a mi minőségbiztosításunk.”

Valamikor sok évvel ezelőtt a Bokorban kitalált időelszámolás és pénzelszámolás sem volt más, mint a mi minőségbiztosításunk bevezetése. A talentumaink fölötti örködést és vigyázást a kockázattal és a cselekvés váltotta fel. A statikus jóságból az aktív jóság felé indultunk el.

A talentumokról szóló példabeszéd Jézus minőségbiztosítási programja!

A münsteri székesegyház bombázásakor a hatalmas kereszt is találatot kapott. A test épen maradt, de karjait leszakította a gránát. A helyreállítás során a karok helyébe nem raktak másikat, hanem helyükbe azt írták: „Karjaim a ti karjaitok!”

Jézus csak miáltalunk akar cselekedni most már itt a földön. Nekünk kell a talentumainkat megsokszoroznunk ebben a világban, hogy elnyerhessük „Urunk örömet”.

Titusról, a római császárról jegyezték föl, hogy ha egy nap nem végezte el a feladatát, azt szokta mondani: „Díem perdidi.” A mai napot elvesztettem. Napjaink így alakulhatnak olyanná, hogy van egy talentumos, és van öt talentumos napunk.

A talentum és a Lukácsnál említett minák sem pénzt jelentettek elsősorban, hanem súlymértéket. A mína kb. fél kg, a talentum 34,5 kg súlyú aranyat vagy ezüstöt jelentett, ami természetesen nagy gazdagságnak számított akkor is.

„Ha a mérték tönkrement, semmi, senki meg nem ment” – mondja Mécs László az egyik versében. Ahogyan a minőség-

biztosítás önmagában semmit nem ér, hanem csak az ér valamit, amit vizsgál, és az eredmény javulása az ellenőrzés kapcsán, úgy a talentumaink milyensége sem önmagában érték, hanem csak az, hogy mit tudunk velük megcselekedni, mennyire tudjuk megsokszorozni őket.

A példabeszéd érzékelteti azt is, hogy az adományok különfélék: mindenkinek a képességéhez igazodnak. A hűséget aszerint állapítják meg, hogy a kapott lehetőségeket ki hogyan használja fel. Aki többet kapott, attól többet is várnak. A jutalom is olyan lesz, amelyet a szolga be tud fogadni. Aki tíz minát gyűjtött, az tíz várost kormányoz Lukácsnál. Máté inkább a jutalom túlaradásáról beszél, amikor az „Úr örömet” emlegeti.

Ismerek egy lányt, aki gyönyörű képeket fest a szájával; egyik végtagját sem tudja erre használni.

Ennek hallatára vessünk egy pillantást önmagunkra! Ismerjük fel, ismerd fel talentumaidat! Van kezed, jót tehetsz vele. Van lábad, utánamehetsz az elveszetteknek. Van szíved, szerethetsz. Van hited, amellyel a gyengéket megerősítheted. Van Jézusod, és másnak adhatod.

Kockáztass hát...!

November 24. — Krisztus Király ünnepe — Mt 25,31–46 —

Éheztem és ennem adtatok...

Aki boldogulni akar, alkalmazkodjék a valósághoz. Minden valóság csúcsa pedig ez: „Ha majd minden alá lesz neki vetve, maga a Fiú is aláveti magát annak, aki mindent alávetett neki, hogy Isten legyen minden mindenben”.

Vagyis: Isten mindent magának teremtett. Minden felett átadta az uralmat emberré lett Fiának. A Fiú önmagában gyűjt össze mindent, és a végén mindent átad Atyjának.

A világ egy kis darabkája ma az enyém. Elsősorban én magam, a családom, a házam, a vagyonom, a pozícióm stb. Mindéből csak az maradhat meg, amit át lehet adni Istennek, amit Isten magáénak vállalhat. Minden más tűzre kerül, elveszik számomra. Tehát mindennel úgy kell gazdálkodnom, hogy Isten átvehesse, mert csak annak van értelme, csak az lehet igazán az enyém örökre.

Nézd végig ennek fényében életedet! Mi az, amit ma nyugodtan vinnél az Úr színe elé, tudva azt, hogy nem fog elpusztulni?

A valósághoz kell alkalmazkodnunk. Krisztus a királyi székben ülve szétválaszt. A legnagyobb bölcsesség, ha tudunk szétválasztani. Királyi, isteni erény. Tudom, mi a jó, és tudom, mi a rossz, tudom, mi az élő, és mi a halott. Meg tudok különböztetni, szét tudok választani. Naponta kell ezt megtennem nekem is.

Ahhoz, hogy ezt a lehető legjobban csináljuk, a Királyra kell figyelni. Ő nem az elveszésünket, hanem a megmaradásunkat, üdvösségünket akarja.

„Mit kell a királynak tennie? Amikor a Sárga Föld Ura egy pásztorfiút megkérdezett, az így szólt: Az állam kormányzása olyan, mint a lovak őrzése. Egyszerű dolog: távol tartani azt, ami a lovaknak árt. Semmi több” (Hamvas Béla).

A világi kormányzáshoz ez lehet, hogy elég, de a mennyei országláshoz meg kell fordítani a dolgot. Mit kell tehát nekünk tennünk, hogy a királyság részesei lehessünk? Távol tartani mindent, ami árt. Pozitívan megfogalmazva ennek eredményét, a mai evangélium szerint így szól: „Amit egynek tettetek a kicsinyek közül, azt nekem tettétek”.

Jézus áll minden ember mögött. Ha jót teszünk a másikkal, Jézusnak tettük, és ez adja meg cselekedetünk valódi értékét. Nem tudunk nem Jézusnak tenni jót! És nem tudunk nem Jézusnak tenni rosszat.

Istenünk, amikor az igazság ítélt, még föllebbezhetünk a szeretethez, de amikor a szeretet ítélt, nincs tovább. Te, aki a Szeretet kezébe tted le az ítéletet, ne engeddd, hogy eljártsszuk Fiad szeretetét. Ámen.